

Uitgifte

Repertoriumnummer 2023/
Datum van uitspraak 13 februari 2023
Rolnummer 2022/AG/125
Artikel 792,2 Ger.W. Kennisgeving aan partijen en ongetekend afschrift aan raadsliden

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof Gent

Afdeling Gent

zesde kamer

Arrest

Na beraadslaging doet het arbeidshof Gent uitspraak op tegenspraak als volgt.

1. DE RELEVANTE FEITEN

Geïntimeerde heeft de Afghaanse nationaliteit en diende op 3 juli 2019 in België een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Geïntimeerde werd materiële hulp toegewezen in het opvangcentrum Westakkers te Sint-Niklaas, Grote Baan 111.

Bij beslissing van 10 december 2020 werd de internationale bescherming en de subsidiair bescherming aan geïntimeerde geweigerd. Het beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd als ongegrond afgewezen op 7 mei 2021. Hierop besliste appelland op 2 juli 2021 dat geïntimeerde tegen 3 augustus 2021 de opvangstructuur in Sint-Niklaas diende te verlaten.

Op 7 juli 2021 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken aan geïntimeerde het bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Geïntimeerde vroeg op 12 augustus 2021 aan appelland de verlenging van de materiële hulp op grond van artikel 7 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (Opvangwet 2007). Deze werd bij beslissing van 12 oktober 2021 geweigerd.

Geïntimeerde diende op 26 oktober 2021 een tweede verzoek tot het bekomen van internationale bescherming. Bij beslissing van dezelfde datum beperkte appelland de hulpverlening tot de medische begeleiding.

Geïntimeerde ging tegen de drie beslissingen van appelland, genomen op 2 juli 2021, op 12 oktober 2021 en op 26 oktober 2021, in beroep bij de arbeidsrechtbank.

2. DE BESLISSING VAN DE ARBEIDSRECHTBANK

Het bestreden vonnis noteerde in eerste instantie dat de beslissingen van 2 juli 2021 en van 12 oktober 2021 achterhaald waren en dus niet langer het voorwerp van het geschil uitmaakten en de betwisting door partijen werd beperkt tot de beslissing van appelland van 26 oktober 2021.

Het bestreden vonnis wijst verder op de toepasselijke regels in de Opvangwet 2007, in het bijzonder de vereiste dat een beslissing tot beperking of intrekking van materiële opvangvoorzieningen individueel gemotiveerd moet worden. Het bestreden vonnis is daarna van mening dat er onvoldoende overtuigende argumenten voorliggen die wijzen op een patroon van duidelijk misbruik van de asiel- en verblijfsprocedures. Integendeel, zo oordeelt het bestreden vonnis, leidt de

gewijzigde politieke situatie in Afghanistan en de reactie daarop door de Belgische instanties tot de vaststelling dat het tweede verzoek tot het bekomen van internationale bescherming door geïntimeerde niet van alle ernst is ontbloot.

Het vonnis van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Sint-Niklaas, kamer S6, van 13 april 2022:

- verklaart de vorderingen van geïntimeerde, respectievelijk gekend onder rolnummers A.R. 21/572/A, A.R. 21/863/A en A.R. 21/903/A toelaatbaar,
- voegt de zaken gekend onder rolnummers A.R. 21/572/A, A.R. 21/863/A en A.R. 21/903/A samen,
- stelt vast dat de betwistingen met betrekking tot de beslissingen van appelland, aan geïntimeerde ter kennis gebracht met brieven respectievelijk gedateerd op 2 juli 2021 en op 12 oktober 2021, zonder voorwerp zijn geworden,
- vernietigt de bestreden beslissing van appelland, aan geïntimeerde ter kennis gebracht met een brief gedateerd op 26 oktober 2021,
- zegt voor recht dat appelland in de huidige omstandigheden verder materiële hulp dient te verschaffen aan geïntimeerde in het opvangcentrum in Sint-Niklaas, Grote Baan 111 (Westakkers).
- wijst het meer gevorderde af,
- legt de kosten van het geding krachtens artikel 1017, lid 2 van het Gerechtelijk Wetboek ten laste van appelland, inzonderheid 3 x 22,00 euro bijdrage aan het begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand,
- aan de zijde van geïntimeerde worden de kosten begroot op 142,12 euro rechtsplegingsvergoeding.

3. DE MIDDELEN EN VORDERINGEN IN HOGER BEROEP

3.1.

Appelland beperkt zijn hoger beroep tot de beslissing van het bestreden vonnis om zijn beslissing van 26 oktober 2021 te vernietigen.

Appelland meent dat het indienen door geïntimeerde van een tweede verzoek tot internationale bescherming kort nadat appelland aan geïntimeerde het einde van de materiële hulpverlening had gemeld, wijst op het vermoeden dat deze aanvraag louter erop was gericht om verder materiële hulpverlening te krijgen, wat volgens appelland trouwens is bevestigd door het niet ontvankelijk verklaren van deze aanvraag door het commissariaat generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS). Geïntimeerde bewijst niet het tegendeel. In omstandigheden meent appelland de bepalingen van de Opvangwet 2007 correct te hebben toegepast.

Er liggen volgens appelland evenmin bewijzen voor, van de beweerdde precare situatie waarin geïntimeerde zich zou bevinden, zodat de bestreden beslissing de menselijke waardigheid van geïntimeerde niet schendt.

Op het vlak van de verwijzing in de kosten, meent appelland dat het bestreden vonnis kan bevestigd worden.

Appelland vordert in zijn conclusies ter griffie van het arbeidshof neergelegd op 13 augustus 2022:

- het vonnis a quo te bevestigen waar dit besliste om:
 - o de zaken met rolnummers 21/572/A, 21/863/A en 21/903/A samen te voegen,
 - o de vordering gesteld in de procedure met rolnummer 21/572/A zonder voorwerp en ongegrond te verklaren,
 - o de vordering gesteld in de procedure met rolnummer 21/863/A zonder voorwerp en ongegrond te verklaren,
 - o de rechtsplegingsvergoeding werd begroot op één maal 142,12 euro.
- het vonnis a quo teniet te doen m.b.t. de beslissing van 26.10.2021 en opnieuw rechtdoende, de beslissing van 26.10.2021 te bevestigen en te zeggen voor recht dat Fedasil de materiële hulp mocht beperken tot medische begeleiding ingevolge het volgende verzoek om internationale bescherming,
- kosten naar recht.

3.2.

Geïntimeerde meent dat de voorschriften van de in dit geval geldende wettelijke bepalingen niet werden gerespecteerd. De motivering van de bestreden beslissing is in algemene termen gesteld, elke verdere motivering ontbreekt.

Geïntimeerde wijst verder op zijn recht op een menselijke levensstandaard die niet wordt gewaarborgd bij de beperking van zijn recht op materiële hulp.

In zijn conclusie neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 13 juli 2022, vordert geïntimeerde:

- in hoofdorde, de vordering van Fedasil af te wijzen als onontvankelijk, dan wel ongegrond,
- in ondergeschikte orde, de beslissing van het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers van 26 oktober 2021 (stuk 9) te vernietigen en Fedasil te verplichten om concludant te voorzien in materiële hulp (opvang) zoals voorzien in artikel 2, 6° Opvangwet,
- het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers tot veroordelen tot de kosten van het geding conform artikel 1017, tweede lid Ger.W., met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding van 204,09 euro.

4. BESPREKING

4.1.

Het bestreden vonnis van 13 april 2022 werd door de griffie van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Sint-Niklaas overeenkomstig artikel 792, tweede lid Ger. W. bij gerechtsbrief van 20 april 2022 ter kennis gebracht van partijen.

Het hoger beroep zoals ingesteld bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het arbeidshof Gent, afdeling Gent, op 13 mei 2022 is tijdig en regelmatig naar de vorm. Het is ontvankelijk.

4.2.

Zoals hierboven al werd aangegeven is de discussie in graad van hoger beroep beperkt tot de door geïntimeerde aangevochten beslissing van appelllant van 26 oktober 2021 waarbij aan geïntimeerde uitsluitend recht op medische begeleiding ten laste van appelllant wordt toegekend op grond van volgende motivering:

*‘U heeft voordien 1 verzoek om internationale bescherming ingediend.
U heeft op 26/10/2021 opnieuw asiel aangevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken.*

Na een behandeling ten gronde werd deze geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De laatste negatieve beslissing werd genomen op 15/07/2021.

*Bovenstaande elementen in acht nemende is het Agentschap van mening dat het nieuwe verzoek om internationale bescherming wordt ingediend met als doel de verzoeker om internationale bescherming verder te laten genieten van materiële hulp.
Overeenkomstig de artikelen 4 en 6 van de wet van 12 januari 2007 wordt uw materiële hulp beperkt tot medische begeleiding totdat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uw verzoek om internationale bescherming in overweging neemt op grond van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.’*

Het in deze beslissing vermelde artikel 4 van de Opvangwet 2007 stelt dat appelllant het recht op materiële hulp kan beperken, onder andere, indien een asielzoeker een volgend verzoek heeft gedaan en dit tot aan de beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid wordt besloten met toepassing van artikel 57/6/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In hetzelfde artikel 4 van de Opvangwet 2007 wordt verder nog bepaald dat de in dit artikel bedoelde beslissingen tot beperking van materiële opvangvoorzieningen individueel worden gemotiveerd en deze worden

genomen met inachtnaem van de specifieke situatie van de betrokkene, met name voor personen die onder artikel 36 van dezelfde wet vallen, en met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing van appelland is ontegensprekelijk bijzonder summier gemotiveerd. Zij bevat echter wel degelijk een individuele motivering, in die zin dat de bestreden beslissing verwijst naar het eerste verzoek om internationale bescherming van geïntimeerde, waarover op 15 juli 2021 een laatste negatieve beslissing werd genomen en naar de op 26 oktober 2021 door geïntimeerde ingediende nieuwe asielaanvraag. Deze motivering voldoet niet enkel aan de, ook al summiere, wettelijk gestelde voorwaarde van individuele motivering, zij sluit ook aan bij de enige wettelijke voorwaarde die door artikel 4 §1, 3° van de Opvangwet 2007 wordt gesteld. Met name dat de materiële hulp kan worden beperkt indien een asielzoeker een volgend verzoek heeft gedaan. Deze voorwaarde is voldaan van zodra een asielzoeker een tweede verzoek heeft gedaan en is in het geval van geïntimeerde, die op 26 oktober 2021 een tweede asielverzoek indiende, voldaan. Verder wijst de beslissing van 26 oktober 2021 nog op het feit dat haar beslissing tot beperking van de materiële steun is beperkt tot het eventueel in overweging nemen van het verzoek door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het gegeven dat geïntimeerde een meervoudige asielaanvraag deed is een gerechtvaardigde reden om het recht op materiële hulp te beperken in de zin van artikel 4 van de Opvangwet 2007.

4.3.

Het al geciteerde artikel 4 van de Opvangwet 2007, bepaalt in §4 echter ook nog dat het recht op medische begeleiding, zoals bedoeld in artikelen 24 en 25, en het recht op een waardige levensstandaard gewaarborgd blijven voor de asielzoeker bedoeld in dit artikel. Deze bepaling is ingevoegd in uitvoering van artikel 20, 5 van Richtlijn 213/33/EU van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming dat stelt dat de beperking of intrekking van materiële opvangvoorzieningen enkel kunnen gebeuren voor zover de lidstaten erop toezien dat de verzoekers te allen tijde toegang hebben tot medische hulp overeenkomstig artikel 19 van de Richtlijn en ervoor zorgen dat alle verzoekers een waardige levensstandaard genieten.

In de voorbereidende werken van de wet van 21 november 2017, die met zijn artikel 62 het artikel 4 van de Opvangwet 2007 heeft vervangen, wordt gesteld dat voormeld artikel 20, 5 van Richtlijn 213/33/EU van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, een nieuwigheid invoert in vergelijking met de vorige richtlijn in die zin dat wordt vereist dat de lidstaten bij het beperken of intrekken van de materiële hulp een waardige levensstandaard dienen te garanderen voor alle asielzoekers, naast het recht op medische bijstand dat gewaarborgd blijft. Deze memorie van toelichting stelt dan ook dat appelland dus zal moeten nagaan of de asielzoeker in geval van beperking of intrekking van het recht op materiële hulp, een

waardige levensstandaard kan blijven genieten. Indien dit niet het geval is, zal het Agentschap (appellant) alsnog een basis aan materiële hulp moeten verstrekken die verder gaat dan louter de medische bijstand (Parl. St. DOC 54, 2548/001, p. 159-161).

Uit de beslissing van 26 oktober 2021, noch uit enige stuk waarop dit arbeidshof vermag acht te slaan blijkt dat appellant heeft nagegaan of geïntimeerde ingeval van de beperking van zijn recht op materiële bijstand, een waardige levensstandaard kon blijven genieten en of appellant dus, al dan niet, alsnog een basis aan materiële hulp had moeten verstrekken die verder gaat dan louter de medische bijstand.

De loutere stelling van appellant dat geïntimeerde geenszins zou bewijzen dat de bestreden beslissing de menselijke waardigheid van geïntimeerde zou schenden en geïntimeerde geen bewijzen zou voorleggen van zijn beweerde precaire situatie, doet hieraan geen afbreuk nu uit artikel 4 §4 van de Opvangwet 2007, zoals vervangen door artikel 62 van de wet van 21 november 2017 (BS 12 maart 2018) en de memorie van toelichting van deze laatste wet, volgt dat het aan appellant toekomt om na te gaan of geïntimeerde in geval van beperking of intrekking van het recht op materiële hulp een waardige levensstandaard kan blijven genieten.

In die zin is de bestreden beslissing van appellant van 26 oktober 2021 niet in overeenstemming met de bepalingen van de Opvangwet 2007.

BESLISSING

Het arbeidshof

Verklaart het hoger beroep van appellant ontvankelijk maar niet gegrond,

Bevestigt, evenwel op andere gronden, het bestreden vonnis van 13 april 2022 van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Sint-Niklaas AR 21/903/A, AR 21/572/A en AR 21/863/A.

Verwijst overeenkomstig artikel 1017, tweede lid Ger. W. appellant in de kosten van het geding, aan de zijde van appellant niet vereffend bij gebrek aan begroting en aan de zijde van geïntimeerde vereffend op 204,09 euro zoals gevorderd.

Verwijst appellant overeenkomstig artikel 1017, tweede lid Ger. W. en de wet van 19 maart 2017 in de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand in graad van hoger beroep vereffend op 22 euro.

Aldus gewezen door het arbeidshof Gent, afdeling Gent, zesde kamer, samengesteld uit Yves Werbrouck, raadsheer in het arbeidshof, voorzitter van de kamer, Geert Verschraegen, raadsheer in sociale zaken benoemd als werkgever, Patrick Serlet, raadsheer in sociale zaken benoemd als werknemer-arbeider, en in openbare terechtzitting van **dertien februari tweeduizend drieëntwintig** uitgesproken door Yves Werbrouck, voorzitter, met bijstand van Anouk Mys, griffier.

A. Mys

G. Verschraegen

P. Serlet

Y. Werbrouck